

РЕШЕНИЕ

№ 315

гр. Пловдив, 13.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XIII СЪСТАВ, в публично заседание на пети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Полина П. Бешкова

при участието на секретаря Ваня Б. Казакова
като разгледа докладваното от Полина П. Бешкова Търговско дело № 20235300900144 по описа за 2023 година

Обективно съединени иски в условията на евентуалност с правно основание чл. 29, ал.1 от ЗТРРЮЛНЦ.

Подадена е искова молба от „Петрол енерджи“ ЕООД, ЕИК 201109588, против „Градски транспорт – Пловдив“ АД – в несъстоятелност, ЕИК 825256346, с искане за установяване на *нищожност* на вписани обстоятелства с пореден номер в Търговски регистър 20090113093512 по партида на несъстоятелното дружество, *в условията на евентуалност - недопустимост на вписването, в условията на евентуалност - несъществуване на вписаното обстоятелство*. Обосновава правния си интерес от предявяване на иска с качеството си на акционер в ответното дружество, придобил 66 608 бр. акции от капитала на дружеството от Община Пловдив, но след провеждане на оспорените ОС, т.е. при липса на процесуална възможност по чл. 74 ТЗ.

Твърди, че с вписване № 20090113093512 е вписано увеличение на капитала на ответника с непарична вноска от друг акционер – „Транс Сити“ АД, представляващо *„Изискуеми месечни лизингови вноски за 2007 г. и 2008 г. по договори за финансов и оперативен лизинг между „Транс Сити“ АД и „Градски транспорт – Пловдив“ АД от 19.10.2007 г.; от 28.12.2007 г. от 18.02.2008 г. и от 15.05.2008 г. и договори за оперативен лизинг между „Транс Сити“ АД и „Градски Транспорт – Пловдив“ АД от 20.11.2007 г. на стойност 2 141 859 лв.“*. Твърди на първо място, че вписването е нищожно поради нищожност на договорите за лизинг на осн. чл. 120а, ал. 2 от Закона за обществени поръчки в редакцията към 2004 г., действал към онзи момент, поради непровеждане на процедура по обществена поръчка. Твърди се на следващо място, че вписването е нищожно поради осъществена скрита

приватизация, изразяваща се в намаляване на дела в капитала на акционера Община Пловдив в полза на частния акционер „Транс Сити“ АД като сделка, заобикаляща Закона за приватизация и следприватизационен контрол. В условията на евентуалност, твърди недопустимост на вписването, тъй като при заявяване на вписването в Търговския регистър процесните договори за лизинг не са представени, нито са приложени към заключението на вещите лица, с оглед на което липсват документи, доказващи валидно сключена сделка, респ. вземане по нея, което да бъде апортирано в капитала на ответника. В условията на евентуалност, твърди несъществуване на вписаното обстоятелство поради несъществуване на вземанията предвид изначалната нищожност на договорите за лизинг на посочените основания.

В срока по чл. 367 от ГПК е постъпил отговор от несъстоятелното дружество чрез синдика, с който счита предявления иск за допустим, но не взима становище по основателността му, поради липсата на относимата документация у него. Посочва, че не е получавал, нито е установил наличие на процесните договори.

Постъпил е отговор от дружеството - ответник чрез изпълнителния директор с прекратени правомощия Д. К., който не оспорва допустимостта на иска, но не взима становище по основателността му.

Съдът, от събраните доказателства и фактите, които се установяват с тях, прие следното:

Претенцията е процесуално допустима съобразно изложените в нея фактически твърдения, които според ищеца покриват и трите хипотези на чл. 29, ал. 1 ЗТРРЮЛНЦ, прецизирани в уточнителна молба на л. 31, като дали това е така, е въпрос по съществото на спора, а не по неговата допустимост. Изложени са и твърдения за липса на правна възможност по чл. 74 ТЗ, тъй като към момента на провеждане на оспорените събрания на ответното дружество ищецът е нямал качеството на акционер в него. Следователно, ищецът е процесуалноправно легитимиран по исковете, тъй като твърди, че е акционер в ответното дружество, с което обосновава и правния си интерес от търсената защита при обоснована невъзможност за предявяване на иска по чл. 74 ТЗ.

Доказателствената тежест в процеса е разпределена по следния начин: Всяка от страните следва да установи *позитивните* факти, на които основава своите твърдения или възражения съобразно правилото на чл. 154 от ГПК. В доказателствена тежест на ищеца е да установи нищожността на вписването на наведените основания, както и твърденията си за недопустимост на вписването и вписването на несъществуващо обстоятелство в ТР по заявените в евентуалност искове и съобразно изложените фактически твърдения за положителни факти /не следва да доказва твърдените отрицателни факти, тъй като на доказване подлежат положителните, които ги изключват/. Доколкото ответникът не излага конкретни фактически твърдения, доказателствена тежест съобразно заявената процесуална позиция не му се възлага.

Указано е също, че няма обстоятелства, които изрично да се признават от страните, освен това, че ищецът е акционер в ответното дружество, както и фактите относно вписани или заявени обстоятелства по партида на дружествата в ТР при АВ, които са публично достъпни.

Спорът е преди всичко правен и се състои в това налице ли е някоя от хипотезите на чл. 29 ЗТРРЮЛНЦ съобразно заявената поредност на разглеждане, която да покрива наведените фактически твърдения.

Категорично в случая не е налице нищожно вписване, тъй като в ТР № 1/2002 г. на ВКС се посочва, че нищожно е вписването на **неподлежащо на вписване обстоятелство**, както и при допускане на вписване със съдебно решение, което не отговаря на изискванията за валидност. Такива са случаите, когато решението не е постановено от надлежен състав или е постановено вън от пределите на правораздавателната власт на съда. Разрешенията на ТР № 1/2002 г., отнесени към действащата към момента правна уредба в Закона за търговския регистър, следва да се прилагат съответно, като се приеме, че **нищожно е вписването, допуснато с порочен акт на длъжностното лице по вписванията, тогава, когато последното е действало извън пределите на своята компетентност**. Такива обстоятелства в случая нито се твърдят, нито се установяват.

Не е налице и евентуално наведеното недопустимо вписване. Недопустимо вписване по смисъла на чл. 29 от ЗТР е такова, направено по искане на нелегитимирано в регистърното производство лице или вписване, по което длъжностното лице се е произнесло, без да е било сезирано /ТР № 1/06.12.2002 г. по тълк. дело № 1/2020 г. на ОСГК на ВКС/, каквито обстоятелства в случая нито се твърдят, нито се установяват.

Не би могло да се приеме, че е налице и третото евентуално наведено основание - несъществуване на вписано обстоятелство. **Несъществуващо обстоятелство е липсващото (невзетото) решение на орган на дружеството, за което е допуснато вписване в търговския регистър**. В този случай сме изправени пред **неистинско удостоверяване**, тъй като удостовереното обстоятелство не е съществувало и то към датата на регистърното решение. Неистинско е и отразяването в регистъра на дадено обстоятелство, без да е издадено съдебното регистърно решение или отразяване в отклонение от съдържанието му. Макар да се касае за техническа дейност, доколкото тя е елемент от фактическия състав по вписването, нищожността на това удостоверяване също следва да бъде установена по исков ред, тъй като по естеството си се свежда до установяване неистинността на съдържанието на официален документ. Последницата от това установяване е заличаване на вписаното обстоятелство, като заличаването няма обратно действие. Втората хипотеза касае **вписването на обстоятелство, което е съществувало, но по-късно по исков ред е установена нищожността му**. Установяване нищожността на подлежащо на вписване решение (извън случаите на липсващо такова) на ОС, НС или УС по

исков ред в повечето случаи е **последващо** отразяването му в търговския регистър.

В случая твърдението на ищеца е, че увеличаването на капитала не е възникнало валидно, тъй като вписаното увеличение заобикаля приватизационния закон /ОС не е могло да вземе валидно подобно решение, т.е. решението му е нищожно/ и второ, тъй като договорите за лизинг, сключени между ответника и втория акционер – Транс Сити АД, са нищожни поради противоречие на императивната уредба в ЗОП.

Съгласно цитираното ТР на ВКС при иск за установяване нищожност или недопустимост на вписването или несъществуване на вписаното обстоятелство **проверката не следва да се простира по отношение законосъобразността на самото вписано обстоятелство (решение на общо събрание, на управителен или надзорен орган на дружеството).** Ако решението на ОС е незаконосъобразно, членът на дружеството разполага с иск по [чл. 74 ТЗ](#). Ако е вписано решение на съвет на директорите или надзорен съвет, членът на дружеството разполага с иск по [чл. 71 ТЗ](#). След успешното провеждане на всеки един от двата иска, решенията по които имат действие занапред, вписаното обстоятелство ще бъде заличено на основание [чл. 498 ГПК](#), като заличаването също няма обратно действие. **Недопустимостта да бъде правена преценка относно законосъобразността на решенията на органите, въз основа на които е извършено вписване, по предявени иски за установяване пороците на вписването, ВКС аргументира с това, че чрез предявяване на такива иски е възможна недопустима по закон ревизия на решенията на органите на дружеството от трети за него лица.**

Наведеното от ищеца основание представлява твърдение за незаконосъобразност на решението. Неспазената процедура по увеличаване на капитала е нарушение на императивни разпоредби на закона, а такова нарушение е основание за предявяване на иск с правно основание [чл. 74 ТЗ](#) от член на дружеството, но не и основание да се иска установяване порок на вписването в хипотеза на вписване на несъществуващо обстоятелство. На практика се цели именно **недопустима по закон ревизия на решенията на органите на дружеството от трети за него лица, доколкото към датата на вземане на решенията ищецът не е бил акционер и не е разполагал с иски по чл. 71 и чл. 74 ТЗ и за тези решения той се явява трето лице.**

Колкото до доводите за нищожност на сделките, сключени с неучастващо в производството трето лице, те са ирелеватни за изхода на настоящия спор, тъй като нищожността на вписването не съвпада с нищожността на сделките по смисъла на ЗЗД. Каза се вече, че нищожно е вписването на **неподлежащо на вписване обстоятелство, както и вписването, допуснато с порочен акт на длъжностното лице по вписванията, тогава, когато последното е действало извън пределите на своята компетентност.** Нито една от тези хипотези в случая не се твърди и

установява. Не може в настоящото производство преюдициално да се изследва въпросът за действителността на сделки, по които трето лице е страна и участието му в това производство е недопустимо, тъй като ответник е само дружеството, по чиято партия се извършва вписването. Необходимо е да се води самостоятелен иск за установяване нищожността на тези сделки, по който ответници да са страните по тях, за да могат да се защитят в процеса и подобно решение да им е противопоставимо. Само по себе си обаче твърдението за нищожност на сделка, без да е установена по исков ред, не води до нищожност на вписването, тъй като тази хипотеза покрива съвсем различен фактически състав.

Съдебната практика, при която се стига до търсения от ищеца правен резултат, е формирана при обективно и пасивно субективно съединяване на искове, като главен е искът за установяване нищожността на порочното правно основание, по което задължително следва да участват страните по него или в случая това е Транс сити АД като съконтрагент по договорите за лизинг и ако този иск бъде уважен, тогава само би могло да се стигне до хипотеза **на последващо /след установяване на нищожността по исков ред/ несъществуване на вписано обстоятелство**. Още повече, че според ТР 7/2020г страните по договор са **задължителни необходими другари** в производството по предявен от трето лице иск за нищожност на договора. В случая нито е предявен такъв иск, нито е възможно преюдициално установяване на нищожността на сделките без участие на засегнатата страна поради специфичния характер и последици на производството. В разглеждания казус е предявен само един иск – този по чл. 29 ЗТРРЮЛНЦ, при който обаче преюдициално и без формиране на СПН не може да се установи нищожност на сделка, по която е страна неучастващо в процеса лице и без да е предявен такъв иск против него, тъй като правата му биха били накърнени чрез заличаване на вписването, без да е могъл изобщо да се защити и без да може да направи това впоследствие. Това е така, защото, макар да не се формира СПН по отношение на преюдициално повдигнатия въпрос за нищожността на договорите за лизинг, последицата би била заличаване на вписаното увеличение на капитала на ответника с непарична вноска от акционера Транс сити АД /изискуеми месечни лизингови вноски по оспорените договори за финансов и оперативен лизинг, сключени между Транс Сити АД и Градски транспорт АД/ и трайно засягане на правата на този акционер, без дори той да знае за настоящия процес. Същевременно той не може и да участва в него като втори ответник по единствения предявен иск по чл. 29 ЗТРРЮЛНЦ, тъй като надлежен ответник по този иск е ЮЛ, по партия на което е извършено вписването, а установителен иск по чл. 124 ГПК вр. чл. 26 ЗЗД против него не е предявен.

На практика в настоящия процес се цели заличаване на вписване, направено още пред 2009г, респ. ревизия и установяване нищожност на договори от 2007г и 2008г, от трето за вписаните решения и оспорени сделки лице, при това без участие на съконтрагента по сделките, което несъмнено

съществено би засегнало такива принципни положения на търговския регистър като доверието в него по смисъла на чл. 10 ЗТРРЮЛНЦ, действието на вписването и заличаването, публичността и др., поради което към целения правен резултат следва да се подхожда с особено внимание и при стриктно спазване на материалния и процесуалния закон без значение каква процесуална позиция заемат страните по делото, по което на практика най – засегнатото лице не участва по воля на ищеца.

Наред с това съгласно цитираната от ищеца разпоредба на чл. 23, ал. 6 ЗТРРЮЛНЦ, ако е посочен идентификационен код, съдът, държавните органи, органите на местното самоуправление и местната администрация и лицата, на които е възложено упражняването на публична функция, организации, предоставящи обществени услуги, включително банките, **нямат право да изискват доказването на обстоятелства, вписани в търговския регистър и в регистъра на юридическите лица с нестопанска цел, и представянето на актове, обявени в търговския регистър.** Т.е. налице е забрана за събиране на доказателства за установяване на обстоятелства, вписани в ТР.

Поради изложеното исковете са неоснователни и се отхвърлят.

Ответникът не претендира разноски, поради което съдът не дължи произнасяне по този въпрос.

По изложените мотиви съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Петрол енерджи“ ЕООД, ЕИК 201109588 против „Градски транспорт – Пловдив“ АД – в несъстоятелност, ЕИК 825256346 искове за установяване на *нищожност* на вписани обстоятелства с пореден номер в Търговски регистър 20090113093512 по партида на несъстоятелното дружество, а именно вписано увеличение на капитала на ответника с непарична вноска от друг акционер – „Транс Сити“ АД, представляващо „Изискуеми месечни лизингови вноски за 2007 г. и 2008 г. по договори за финансов и оперативен лизинг между „Транс Сити“ АД и „Градски транспорт – Пловдив“ АД от 19.10.2007 г.; от 28.12.2007 г. от 18.02.2008 г. и от 15.05.2008 г. и договори за оперативен лизинг между „Транс Сити“ АД и „Градски Транспорт – Пловдив“ АД от 20.11.2007 г. на стойност 2 141 859 лв.“, *в условията на евентуалност* – за установяване на *недопустимост* на вписването, *в условията на евентуалност* – за установяване на *несъществуване на вписаното обстоятелство*.

Решението подлежи на въззивно обжалване в двуседмичен срок от връчването му пред Пловдивския апелативен съд.

Съдия при Окръжен съд – Пловдив: _____